

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 421/2010-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. novembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. O. M., trvale bytom S., prechodne bytom P., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 27/2010 zo 17. marca 2010, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. O. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. mája 2010 doručená sťažnosť JUDr. O. M. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo

27/2010 zo 17. marca 2010. Súčasne s podaním sťažnosti sťažovateľ podal aj návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktorým žiada odloženie vykonateľnosti rozsudku Okresného súdu Kežmarok (ďalej len „okresný súd“) č. k. 8 C 34/2008-147 z 13. marca 2009 vo výroku o náhrade trov konania.

2. Sťažovateľ opísal skutkový stav a odôvodnil svoju sťažnosť takto: «Sťažovateľ bol žalobcom vo veci sp. zn. 8C 34/2004 na Okresnom súde v Kežmarku. Voči sudcovi JUDr. Š. podal ako účastník konania námietku zaujatosti a to dňa 6.3.2009 a súčasne požiadal o zrušenie termínu pojednávania. ...

Sudca podobne ako to urobil už v roku 2008 nepredložil námietku sťažovateľa z 6.3.2009 na rozhodnutie odvolaciemu súdu, ani včas neoznámil sťažovateľovi ako žalobcovi, že námietku nepredloží z dôvodov, že ju považuje za opakovanú, resp, že dôvody námietky považuje za skutočnosti spočívajúce v postupe sudcu v prejednávanej veci. Napriek námietke o ktorej do dňa 13.3.2009 sudca zákonne v zmysle O.s.p. nerozhodol, uskutočnil dňa 13.3.2009 pojednávanie, na ktorom v neprítomnosti sťažovateľa rozhodol tak, že sťažovateľovu žalobu v celom rozsahu zamietol. Až dňa 1.4.2009 po vynesení rozsudku bolo sťažovateľovi doručené upovedomenie sudcu údajne zo dňa 11.3.2009, ktorým ho informoval, že námietku na odvolací súd nepredloží. ...

Z uvedeného je jednoznačne zrejmé, že sudca ako štátny orgán bol povinný dodržať O.s.p., ktorý mu ukladal povinnosť, ako má konať po podaní sťažnosti - námietke voči jeho osobe. Sudca nedodrжал nielen O.s.p., tým, že až 1.4.2009 informoval sťažovateľa o vybavení jeho námietky, ale neoprávnene v rozpore s O.s.p. vykonal pojednávanie! Na druhej strane nijaký právny predpis v SR ani ústava neukladá občanovi, aby sám o svojej námietke „predbežne“ rozhodoval tak, že sa vysporiada s tým, či je námietka opakovaná, či je pre postup sudcu vo veci, resp. s tým, že sudca námietku nepredloží na odvolací súd a jeho o vybavení neinformuje do pojednávania a vec napriek tomu meritórne rozhodne! Pokiaľ takto uvažoval sudca okresného súdu, neskôr aj sudcovia KS P. a dokonca NS SR, konali nad rámec ústavy a porušili nielen práva sťažovateľa podľa O.s.p., ale aj práva garantované ústavou a dohovorom»

3. Sťažovateľ ďalej v podstatnom dopĺňa: *«Okresný súd však okrem pochybenia opísaného v... tejto sťažnosti ešte v septembri 2008 porušil podobne právo sťažovateľa na účasť na súdnom konaní. Sťažovateľ v dôsledku vážneho ochorenia predložil súdu doklady o jeho pracovnej neschopnosti a opakovane žiadal, aby súd na niekoľko mesiacov prerušil konanie z dôvodov závažného ochorenia sťažovateľa ako žalobcu. Sudca napriek lekárskym správam napriek opakovaným žiadostiam nikdy o návrhu na prerušenie konania nerozhodoval!...*

Súd je povinný podľa § 109 O.s.p. o návrhu na prerušenie konania rozhodnúť. Nie je síce povinný vyhovieť navrhovateľovi ale ak mu nevyhoví a jeho návrh zamietne - nevyhoví mu, tak účastník konania, ktorý návrh na prerušenie konania podal má právo podať voči takému uzneseniu súdu odvolanie. Vec by teda išla na odvolací súd. Je nepochopiteľné, že sudca OS K. v rozsudku uvádza, že nerozhodol o návrhu na prerušenie konania z dôvodov, že tento považoval za „obštrukciu“ ! ...»

4. Z obsahu podanej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd zamietol žalobu sťažovateľa v celom rozsahu a zaviazal ho na náhradu trov konania. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, ktoré dôvodil okrem iného aj skutočnosťami uvedenými v podanej sťažnosti. Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 7 Co 92/2009 z 21. septembra 2009 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa a zároveň zaviazal sťažovateľa na náhradu trov odvolacieho konania. Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu dovolanie, ktoré najvyšší súd sťažnosťou napadnutým uznesením odmietol.

5. Podľa názoru sťažovateľa uznesením najvyššieho súdu boli porušené jeho označené základné práva a v sťažnosti ďalej dôvodí: *„Najvyšší súd SR svoje rozhodnutie založil v podstate na tom, že sťažovateľ ako účastník konania nebol oprávnený očakávať, že súd ho do termínu pojednávania oboznámi s tým, ako s jeho námietkou naložil. Tvrdil, že sťažovateľ sám bol povinný predpokladať, že jeho námietku súd na odvolací súd nepredloží a bude konať pojednávanie jak dňa 5.9.2008, tak aj dňa 13.3.2009. Naviac NS SR dôvodil, že sťažovateľ nepožiadala súd, aby dňa 13.3.2009 odročil z dôvodov jeho práceneschopnosti pojednávame a neospravedlnil svoju neúčasť. ...*

Najvyšší súd SR ale aj súdy nižších stupňov svojvoľne a bezprecedentne porušili

mimoriadne závažne práva sťažovateľa na nestranný a nezávislý súdny proces. Na možnosť konať rovnoprávne s druhými účastníkmi ako aj právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom. ...

Porušenie práv garantovaných ústavou a dohovorom, ako aj práv účastníka konania podľa O.s.p. malo závažný dôsledok na sťažovateľa. Súdny v tak závažnej veci ako je otázka celého majetku sťažovateľa postupovali jasne diskriminačne, svojvoľne a bezcitne. Odňali sťažovateľovi akúkoľvek možnosť domáhať sa nestranne svojho práva. Toto dáva sťažovateľovi dôvod, aby okrem nálezu o porušení základných práv, požadoval od porušovateľa práva aj finančné zadosťučinenie. “

6. Na základe uvedeného sťažovateľ formuloval petit sťažnosti takto:

„1./ Základné právo JUDr. O. M. garantované v čl.46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 27/2010 bolo porušené.

2./ Zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 27/2010 zo dňa 17.3.2010 ako aj rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7 Co 92/2009 zo dňa 21.9.2009 a rozsudok Okresného súdu v Kežmarku sp. zn. 8C 34/2008 zo dňa 13.3.2009 a prikazuje Okresnému súdu v Kežmarku vo veci opätovne konať.

3./ JUDr. O. M. priznáva finančné zadosťučinenie v sume 30.000,- EUR /tridsaťtisíc/, ktorú sumu je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný zaplatiť mu na jeho účet ... do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.

4./ Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky ukladá zaplatiť trovy právneho zastupovania JUDr. O. M. v sume /po vyčíslení/ na účet jeho právneho zástupcu /meno po ustanovení / do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.

5./ Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť trovy právneho zastupovania v sume /po vyčíslení/ na účet Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky... do pätnástich dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia. “

7. *Sťažovateľ* zároveň v sťažnosti žiada, aby mu v konaní pred ústavným súdom bol ustanovený právny zástupca.

II.

8. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

10. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným

postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

12. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

13. Podstatu predloženej sťažnosti tvorí tvrdenie sťažovateľa, že konajúci okresný súd rozhodol napriek sťažovateľom vznesenej námietke zaujatosti, o rozhodnutí ktorej bol okresným súdom vyrozumený až po meritórnom rozhodnutí vo veci; a zároveň, podľa názoru sťažovateľa, okresný súd porušil jeho základné práva aj tým, že v konaní nerozhodol o podanom procesnom návrhu na prerušenie konania. K porušeniu základných práv sťažovateľa malo dôjsť tým, že najvyšší súd sa nestotožnil s ním predloženou argumentáciou a predmetné dovolanie uznesením odmietol.

14. Ústavný súd vo vzťahu k namietanému porušeniu označených práv uznesením najvyššieho súdu ústavný súd predovšetkým skúmal, či napadnuté uznesenie nie je neodôvodnené alebo arbitrárne v takom rozsahu, že by bolo možné hovoriť o ústavnej nezlučiteľnosti, ktorú napáda sťažovateľ.

15. Dovolanie sťažovateľa bolo napadnutým uznesením odmietnuté pre neprípustnosť, pretože najvyšší súd nezistil dovolací dôvod stanovený ustanovením § 237 a § 238 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“). V odôvodnení uznesenia najvyšší súd v podstatnom uviedol: „Odňatie možnosti konať pred súdom prvého stupňa žalobca namietal už vo svojom odvolaní proti prvostupňovému rozsudku. Podľa názoru dovolacieho súdu sa odvolací súd s týmito

námietkami vysporiadal správne a svoje závery o ich neopodstatnenosti aj dostatočne odôvodnil. Dovolací súd len na doplnenie uvádza, že aj keď žalobca v námietke zaujatosti doručenej súdu prvého stupňa 6.3.2009 zároveň požiadal o zrušenie termínu pojednávania určeného na deň 13.3.2009 a o predloženie spisu z tohto dôvodu nadriadenému súdu, boli splnené podmienky v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. na prejednanie veci v jeho neprítomnosti. Napriek tomu, že žalobca nebol do termínu uvedeného pojednávania upovedomený, že jeho námietka nebude predložená na rozhodnutie nadriadenému súdu, s prihliadnutím na okolnosti vyplývajúce z obsahu spisu bolo prejednanie veci prvostupňovým súdom v jeho neprítomnosti v súlade s uvedeným ustanovením O.s.p. Zo strany žalobcu išlo totiž o opakovanú (v poradí už štvrtú) námietku zaujatosti, ktorej podstata spočívala v jeho nespokojnosti s postupom sudcu v prejednávanej veci. Na tejto podstate nič nemenila skutočnosť, že v podanej námietke zároveň uviedol, že na konajúceho sudcu podáva oznámenie na políciu a že pre postup sudcu podal proti nemu aj žalobu na ochranu osobnosti. Žalobca bol pritom súdom prvého stupňa opakovane a aj v súvislosti s riadnym predvolaním na pojednávanie určené na deň 13.3.2009 výslovne poučený nielen o tom, že na opakované námietky podané z toho istého dôvodu sa neprihliada, ak už o nich rozhodol nadriadený súd, ale aj o tom, že sa neprihliada ani na námietky týkajúce sa okolností spočívajúcich v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci. Za tejto situácie sa preto nemohol spoliehať na to, že pojednávanie bude z dôvodu vznesenej námietky odročené. Vznesenie námietky zaujatosti s prihliadnutím na uvedené skutočnosti tak nebolo možné považovať za dôležitý dôvod na odročenie pojednávania a prejednaním veci v neprítomnosti žalobcu nedošlo k porušeniu jeho práva na spravodlivé súdne konanie.

Za odňatie možnosti konať pred prvostupňovým súdom nebolo možné považovať ani žalobcom tvrdenú okolnosť, že pojednávania určeného na deň 13.3.2009 sa nemohol zúčastniť zo zdravotných dôvodov, resp. z dôvodu trvajúcej dlhodobej práceneschopnosti. Žalobca totiž z tohto dôvodu o odročenie pojednávania nepožiadala, preto súdu prvého stupňa nemožno vyčítať, že sa prípadnou existenciou takejto prekážky nezaoberal. Len tá skutočnosť, že žalobca v súvislosti s pojednávaním určeným na deň 13.2.2009 predložil fotokópiu preukazu o trvaní dočasnej práceneschopnosti z 28.1.2009, potvrdzujúceho jeho dočasnú práceneschopnosť ku dňu 31.1.2009, neumožňovala prvostupňovému súdu bez ďalšieho záver o trvaní tejto práceneschopnosti aj v čase pojednávania nariadeného na deň

13.3.2009.

Napokon nebola dôvodná ani námietka žalobcu o odňatí možnosti konať pred odvolacím súdom tým, že odvolanie bolo prejednané bez nariadenia pojednávania. V zmysle ustanovenia § 214 ods. 2 O.s.p. v znení platnom od 15.10.2008 odvolací súd môže o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania, ak nejde o niektorý z prípadov uvedených v odseku 1 tohto ustanovenia, t.j. ak nejde o prípad, kedy je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie (táto okolnosť závisí od úvahy odvolacieho súdu), alebo ak súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania alebo ak to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Pretože v preskúmvanej veci nešlo o žiaden z prípadov vyplývajúcich z § 214 ods. 1 O.s.p., odvolací súd bol oprávnený podľa odseku 2 tohto ustanovenia rozhodnúť o odvolaní bez nariadenia pojednávania.“

16. Ústavný súd poukazuje na konštantnú judikatúru, podľa ktorej posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli do takej miery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, že by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

17. Podľa ustanovenia § 14 ods. 3 OSP dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávannej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach. Podľa ustanovenia § 15a ods. 4 OSP na opakované námietky zaujatosti podané z toho istého dôvodu súd neprihliadne, ak už o nich rozhodol nadriadený súd; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá. Podľa ustanovenia § 15a ods. 5 OSP ak sa námietka zaujatosti týka len okolností ustanovených v § 14 ods. 3 OSP, súd na námietku zaujatosti neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá.

18. Vzhľadom na citované zákonné ustanovenia a skutkový stav najvyšší súd dospel k logickému a ústavne konformnému záveru, že okresný súd postupoval správne, keď námietku zaujatosti sťažovateľa, ktorá bola jednak opakovaná a zároveň sa týkala postupu sudcu v konaní nepostúpil na prerokovanie nadriadenému súdu a neprihliadal na ňu ako na

námietku zaujatosti.

19. Ústavný súd už v minulosti konštatoval, že základné právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a teda aj podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) nemôže všeobecný súd porušiť, ak koná vo veci v súlade s procesno-právnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní. Nespokojnosť sťažovateľa s obsahom namietaného rozhodnutia nie je dôkazom o jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným.

20. Podľa názoru ústavného súdu sťažnosťou napadnuté uznesenie najvyššieho súdu vo svojom odôvodnení jasne a zrozumiteľne podáva výklad použitého právneho predpisu (Občianskeho súdneho poriadku) a obsahuje dostatočnú argumentáciu pre výrok. V uznesení najvyššieho súdu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil nič, čo by ho robilo ústavne neakceptovateľným a ako takým vyžadujúcim korekciu zo strany ústavného súdu. Sťažnosťou napadnuté uznesenie nie je ani prejavom aplikačnej a interpretačnej svojvôle a dáva zrozumiteľným spôsobom vysvetľujúcu odpoveď na všetky podstatné otázky.

21. Nad rámec uvedeného sa ústavný súd osobitne zaoberal aj námietkou sťažovateľa, podľa ktorej konajúci okresný súd nerozhodol o procesnom návrhu na prerušenie konania, čím podľa názoru sťažovateľa boli porušené jeho základné práva.

22. Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza: *„Sťažovateľ v dôsledku vážneho ochorenia predložil súdu doklady o jeho pracovnej neschopnosti a opakovane žiadal, aby súd na niekoľko mesiacov prerušil konanie z dôvodov závažného ochorenia sťažovateľa ako žalobcu. ... Skutočnosť, že o návrhu sťažovateľa na prerušenie konania pre závažné a dlhodobé ochorenie súd nikdy nerozhodol je takou prekážkou, že konanie vo veci vôbec nespelo prebehnúť.“*

23. Z obsahu spisu vyplýva, že sťažovateľ za návrhy na prerušenie konania z dôvodu zákonnej prekážky považuje podania z 24. novembra 2008 a 29. januára 2009. Ústavný súd k tomu predovšetkým konštatuje, že z každého súdu predloženého podania musí byť

v intenciách ustanovenia § 42 ods. 3 OSP zjavné, čo ním účastník sleduje. Predmetné podania však konajúci súd s prihliadnutím na ich obsah nemohol hodnotiť ako procesné návrhy na prerušenie konania, pretože z nich nie je zrejmé, že účastník sledoval takýto procesný postup. Podanie z 24. novembra 2008 je sťažovateľom označené ako „*VEC: Ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní pre práceneschopnosť a žiadosť o odročenie pojednávania.*“ a sťažovateľ v ňom požaduje: „*v dôsledku mojej práceneschopnosti žiadam súd, aby bolo zrušené pojednávanie dňa 5.12.2008 a nebol vo veci určený nový termín, kým sa môj stav nezlepší.*“ Podobne aj podanie z 29. januára 2009 je sťažovateľom označené ako „*VEC: Ospravedlnenie neúčasti a žiadosť o zrušenie termínu HP*“ a sťažovateľ žiada: „... *žiadam, aby súd termín pojednávania zrušil, a to až do doby môjho uzdravenia.*“

24. Ústavný súd ďalej uvádza, že konajúci súd prvého stupňa správne posúdil predmetné podania ako návrhy na odročenie pojednávania z dôvodu práceneschopnosti, a nie ako procesné návrhy na prerušenie konania podľa ustanovenia § 109 OSP. Ústavný súd dopĺňa, že okresný súd sťažovateľovi vyhovel a na základe uvedených podaní odročil pojednávania nariadené na 5. december 2008 a 13. február 2009. Sťažovateľ však svoju neúčasť na pojednávaní nariadenom na 13. marec 2009 napriek vykázanému doručeniu predvolania neospravedlnil. Najvyšší súd taktiež správne vyhodnotil, že predmetné podania a preukázaná práceneschopnosť ku 31. januáru 2009 neumožňovali okresnému súdu bez ďalšieho vyvodit' záver, že práceneschopnosť trvá aj v čase pojednávania 13. marca 2009, a preto súd prvého stupňa mohol v zmysle ustanovenia § 101 ods. 2 OSP vo veci ďalej konať a rozhodnúť. Ústavný súd uzatvára, že pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil z obsahu spisu žiadne okolnosti, ktoré by vyvolávali pochybnosti o procesnom postupe konajúcich súdov. V tejto situácii nemá ústavný súd dôvod zasiahnuť do právneho názoru najvyššieho súdu, keď navyše nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inšinciou v systéme všeobecného súdnictva.

25. Ústavný súd nezistil medzi dôvodmi a skutočnosťami, ktoré sťažovateľ uvádza v konaní pred ústavným súdom, žiadne také dôvody alebo skutočnosti, ktoré by mohli spochybniť právne závery najvyššieho súdu. Jeho procesný postup ani namietané uznesenie sa nejavia podľa názoru ústavného súdu ako svojvoľné, neodôvodnené a zjavne neopodstatnené a ako také umožňujúce vyvodenie záverov o porušení sťažovateľom

označených práv zaručených ústavou a dohovorom.

26. Aj keď sťažovateľ v celom obsahu svojej sťažnosti označuje iba uznesenie najvyššieho súdu ako rozhodnutie, ktorým boli porušené jeho základné práva podľa ústavy a dohovoru, v petite sťažnosti žiada, aby ústavný súd vydal nález, ktorým by zrušil okrem uznesenia najvyššieho súdu aj rozsudok krajského súdu a okresného súdu a vrátil vec prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. V záujme presvedčivosti tohto uznesenia a reagujúc na petit sťažnosti ústavný súd stručne dodáva, že pri posudzovaní ústavnej zlučiteľnosti rozsudkov okresného súdu a krajského súdu *ústavný súd vychádza z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných veciach, a to tým spôsobom, že sťažovateľ má právo sa domáhať ochrany základného práva na ústavnom súde iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné súdy.*

27. *Ústavný súd vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, nemá právomoc preskúmať postup a rozhodnutie okresného súdu a krajského súdu, pretože ich rozhodnutia preskúmal vecne nadriadený súd v dôsledku odvolania, resp. dovolania sťažovateľa.*

28. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05). O taký prípad išlo aj v prerokovávanej veci, preto ústavný súd považuje sťažnosť z už uvedených dôvodov za zjavne neopodstatnenú.

29. Ústavný súd pri predbežnom prejednaní tejto sťažnosti nepovažoval za potrebné

ustanoviť sťažovateľovi právneho zástupcu z radov advokátov z dôvodu, že v návrhu ide zrejme o bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavných práv. Ústavný súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý mu bol zrejmý z petitu sťažnosti, ako aj jej odôvodnenia a príloh.

30. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

31. Keďže sťažnosť bola po predbežnom prerokovaní odmietnutá pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľa nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. novembra 2010